

عنوان مقاله:

مفهوم شناسی استعداد به مثابه یکی از عوامل رشد در قرآن از منظر علامه طباطبایی و صدرالمتألهین

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های قرآنی، دوره 17، شماره 30 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

جمیله علم الهدی
عاتکه قاسم زاده
هاجر مهاجر دارابی

خلاصه مقاله:

نکته مهم و اساسی در مورد انسان و حرکتش در مسیر تربیت و رشد این است که آنچه در رابطه با او مدنظر قرار می گیرد، باید با توجه به حقیقت وجودی و با لحاظ تمام ابعاد وجودی اش باشد تا مسیر صحیحی برای رسیدن به غایت حقیقی وی ترسیم گردد. یکی از ابعاد وجودی انسان استعداد اوست. از این رو در این تحقیق به دنبال تبیین کامل و دقیق از مفهوم استعداد به عنوان یکی از مفاهیم اساسی تعلیم و تربیت هستیم. این تبیین بر اساس آیات قرآن کریم، تفسیر المیزان، تفسیر صدرا و اتکا به مبانی و اصول حکمت متعالیه به ویژه اصالت وجود، حرکت جوهری و وحدت تشکیکی است. روش این پژوهش تحلیل مفهومی و تحلیل محتوای کیفی است. بنا بر یافته های پژوهش، استعدادهای آدمی اموری مجزا از یکدیگر نیستند و تفکیک ذاتی و ماهوی ندارند، بلکه آن ها در واقع یک حقیقت تدریجی هستند که با پیدایش هر مرتبه از این حقیقت، زمینه برای ظهور برخی مراتب دیگر فراهم می شود و زمینه ظهور برخی دیگر از میان می رود. به این ترتیب، استعداد از یک جهت علت رشد و از جهتی دیگر معلول رشد محسوب می گردد. یک مرتبه از هر استعداد، ذاتی و مراتب بعدی آن اکتسابی و افزایه ای است. استعدادهای بنا بر نیاز و حال انسان ها به آن ها داده می شود و در نهایت کمال استعدادهای خیر است که کمال رشد انسان محسوب می گردد.

کلمات کلیدی:

استعداد ذاتی، استعداد اکتسابی و تدریجی، استعداد افزایه ای، رشد، تعلیم و تربیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/961189>

